

**STRASNE
ZVERINSKE
ZADEVE**

1. KNJIGA

VOLKODLAK IN ZMAJEVKA

2. KNJIGA

MORSKE POŠASTI IN DRUGE POSLASTICE

3. KNJIGA

POK! ... IN TROLA NI VEČ

4. KNJIGA

VAMPIR IZ DŽUNGLE

5. KNJIGA

BITKA ZOMBIJEV

mettis
BUKVARNA

The Beastly Boys

Strašne zverinske zadeve
Vampir iz džungle
prva izdaja

Naslov izvirnika:
The Jungle Vampire

Naslov zbirke:
An Awfully Beastly Business

Copyright © 2009 Matthew Morgan, David Sinder and Guy MacDonald
Cover and inside illustrations copyrights © Jonny Duddle 2009

First published in Great Britain in 2009 by Simon & Schuster UK Ltd
1St Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Copyright © 2009 za Slovenijo Mettis Bukvarna, d.o.o.

Založnik: Mettis Bukvarna, d.o.o., Maribor
Za založnika: Goran Potočnik Černe
Leto izida: 2011
Leto natisa: 2011
Prevedel: Boštjan Gorenc
Lektorirala: Jana Kolarič
Ilustriral: Jonny Duddle
Uredil: Goran Č. Potočnik
Prelom in oblikovanje: Mateja Goršič
Tisk: ???
Naklada: 800

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111-93-311.3

THE Beastly Boys
Vampir iz džungle / The Beastly Boys ; ilustriral Jonny Duddle ;
prevedel Boštjan Gorenc. - 1. izd. - Maribor : Mettis bukvarna,
2011. - (Strašne zverinske zadeve)

Prevod dela: The jungle vampire

ISBN 978-961-93016-5-4

255921152

**STRAŠNE
ZVERINSKE
ZADEVE**

VAMPIR IZ DŽUNGLE
THE BEASTLY BOYS

ILUSTRIRAL JONNY DIDDLE

PREVEDEL BOŠTJAN GORENC

NOCUJ
SE OZRI V LUNO!
GLEJ JO!
ZASTRMI SE VANJO!
IN SE VPRAŠAJ:
ME JE KAJ STRAH?

1. POGLAVJE

Pozno neke noči je na obronkih umazanega mesta skozi dež hitel mož v dolgem krznenem plašču. V rokah je imel črn dežnik in skrival je obraz v senci, ko je hitel pod uličnimi svetilkami ter zavil v tiho uličico. Stopil je do vrat skladišča, se ozrl levo in desno ter trikrat potrkal.

Od znotraj se je oglasilo: »Kdo je?«

»Jaz, ti tepec,« je siknil mož. »Odpri!«

Zaslišalo se je škrtanje zapaha. Vrata so se škripajoče odprla in ob vhodu v skladišče je stal možicelj v razcapani obleki. »Oprostite, baron Marakaj! Rekli ste, naj nikogar ne spustim noter.«

»Mislil sem neznance, Krvičar, ti imbecil!«

Baron Marakaj se je primajal skozi vrata in tresnil možiclja z dežnikom. »No? Je že nared?« je vprašal.

»Ne še, gospod,« je odvrnil Krvičar.

Baron se je ozrl proti drugemu koncu skladišča, kjer so sestavljali majav letalni stroj. Imel je črni krili in odprto pilotsko kabino, na kljunu pa je imel nameščeno strojnico. Po njem je gomazelo ducat rok pomagalk, drobnih zveri, podobnih dlanim, ki so stiskale francoske ključe in pritrjevale vijake.

»Zakaj še ni narejen?« je zavpil baron Marakaj. »To naj bi bil *hitro sestavljiv* letalni stroj!«

Ob letalnem stroju je stal bradat orjak z dolgim bičem v rokah. »Mala zmeneta ne ubogajo, gospod,« je rekel.

»Potem jih pa bičaj močneje, Kostnik, ti mevža!« Baron je odkorakal k orjaku in mu iz rok izpulil bič. Z njim je ošvrknil eno od rok pomagalk po členkih. »Hitreje delaj!« ji je ukazal.

»Mislim, da jim bičanje ni ravno všeč, gospod,« je rekel Kostnik.

»Fino,« je odvrnil baron Marakaj. Še enkrat jo je ošvrknil z bičem, tokrat močnejše. Roka pomagalka je trznila, nato pa v naglici začela privijati vrsto vijakov na krilu letalnega stroja. Druge roke pomagalka so ji pridrobencljale na pomoč. Dve sta na kljun letalnega stroja pričvrstili propeler, preostale pa so nataknila kolesa.

»To mi je že bolj všeč,« je rekel baron. Stopal je okrog stroja in si ga pobliže ogledoval. »Popolno orožje,« je zamrmral.

Možicelj, ki mu je bilo ime Krvičar, je pristopil k baronu in ga povlekel za mokri krzneni plašč. »Oprostite, gospod, ampak zakaj potrebujemo letalni stroj?«

Baron je zasukal puško na kljunu. »Ker gremo na lov.«

»Na lov za čim, gospod?« je vprašal Krvičar.

Baron je pogladil puškino cev. »Na lov za zverjo,« je rekel. »Tako grozno zverjo, da si je sploh ne moreta predstavljati.« Sklonil se je h Krvičarju, prek skrivenčenega obraza se mu je risal širok nasmeš. »In ko jo bomo našli, jo bomo ubili.«

Krvičar se je živčno nasmehnil. »Kaj pa, saj veste, kdo, gospod?« je vprašal.

»Tisti tepci? Pha!« je pljunil baron. »Nikdar nas ne bodo ujeli.« Privzdignil je desnico. Namesto mezinca je imel droben mesnat štrcelj. »Ponovita za menoj! Smrt KDPMZ-ju!«

Krvičar in Kostnik sta privzdignila desnici in upognila mezinca. »Smrt KDPMŽ-ju,« sta rekla.

»KDPMZ-ju, slaboumneža!«

Baron je zagrabil roko pomagalko in z njo oklofotal Krvičarja. Nato je z njenim prstom dregnul Kostnika v oko. »No, kaj se obirata? Pripravita se!« je ukazal. »**NOCOJ ODLETIMO!**«

2. POGLAVJE

Dva dni pozneje je Ulf v velikem zverskem skednju Kraljevega društva proti mučenju zveri oskrboval pegazavra. Krilatega konja so pripeljali v reševalni center, potem ko mu je v nedavnem deževju poplavilo gnezdo. Zaradi vlage se mu je vnela kopitna usnjica. Ulf mu je drgnil kopita z žično krtačo in jih previdno pilil s kovinsko rašpo.

KDPMZ je skrbel za vse vrste zveri od bolnih morskih pošasti do trolov z zobobolom, od ozebljih zmajev do vil z zlomljenimi krilci. Ulf je užival, kadar je lahko pomagal pri zdravljenju.

Pegazavrova kopita je popršil s protiglivičnim razpršilom, nato pa mu pregledal dlakava bela

krila, ali se v njih skrivajo uši ali klopi. »Kmalu boš kot nov,« mu je rekel. Nakrmil ga je s senom, nato pa stopil na dvorišče in zaprl lesena vrata za seboj.

»A je Kosmatež lačen?« je zaslišal. Ozrl se je kvišku na streho Krajnikovega dvorca, velike podeželske graščine – sedeža KDPMZ-ja. Tam si je grgljač iz ušes vrtal ušesno maslo. »A je Kosmatež lačen?« je ponovil grgljač. Zarezal se je in frcnil ušesno maslo v Ulfa.

Ulf se je še pravi čas odmaknil. »Zgrešil si me, Bljaž,« se je zasmel. Urno je stekel k pipi na dvorišču in si umil roke. Slišal je grgljača grgljati. Bljaž je zajtrkoval in si z rumenim jezikom lizal uho. Iz zverinskega parka se je slišalo rjojenje in vreščanje zveri. Deževno obdobje se je izteklo in uživale so v soncu. Ulf se je nasmehnil. Dan je bil svetel in veder.

Če bi opazovali Ulfa, medtem ko si je umival roke in si jih brisal ob majico, bi ga zlahka zamenjali za človeškega dečka. Če pa bi ga pogledali od blizu, bi ugotovili, da ima poraščene dlani. Kajti Ulf je bil tudi sam zver. Vsak mesec se je ob

polni luni spremenil iz dečka v zver. Bil je volkodlak.

Ozrl se je čez dvorišče k shrambi krmil, visoki leseni stavbi z dvojnimi vrati. Vrata so bila odprta, znotraj pa je opazil velikana Uroša, ki je zlagal konzerve v ogromen nahrbtnik. Ulf je stopil k njemu. »Kaj počneš, Uroš?« ga je vprašal in kukal skozi vrata.

Velikan se je ozrl. »Samo nekaj pripravljam za doktorico Poljanšek,« je odvrnil.

Ulf je spet pogledal h Krajnikovemu dvorcu. Skozi pritlično okno je uzrl doktorico Poljanšek v njeni pisarni. »Že celo dopoldne je tam,« je rekel. »In sinoči sem opazil, da je imela prižgano luč. S čim se ubada?«

»Žal tega ne smem povedati, Ulf,« mu je dejal velikan.

»Česa ne smeš povedati?«

Velikan je odprl hladilnik za meso in iz njega vzел šest zavitkov klobas.

»Oprosti, Ulf, nimam časa za klepet! Toliko moram še postoriti, preden odrinemo.«

»Odrinemo?« je vprašal Ulf. »Kam?«